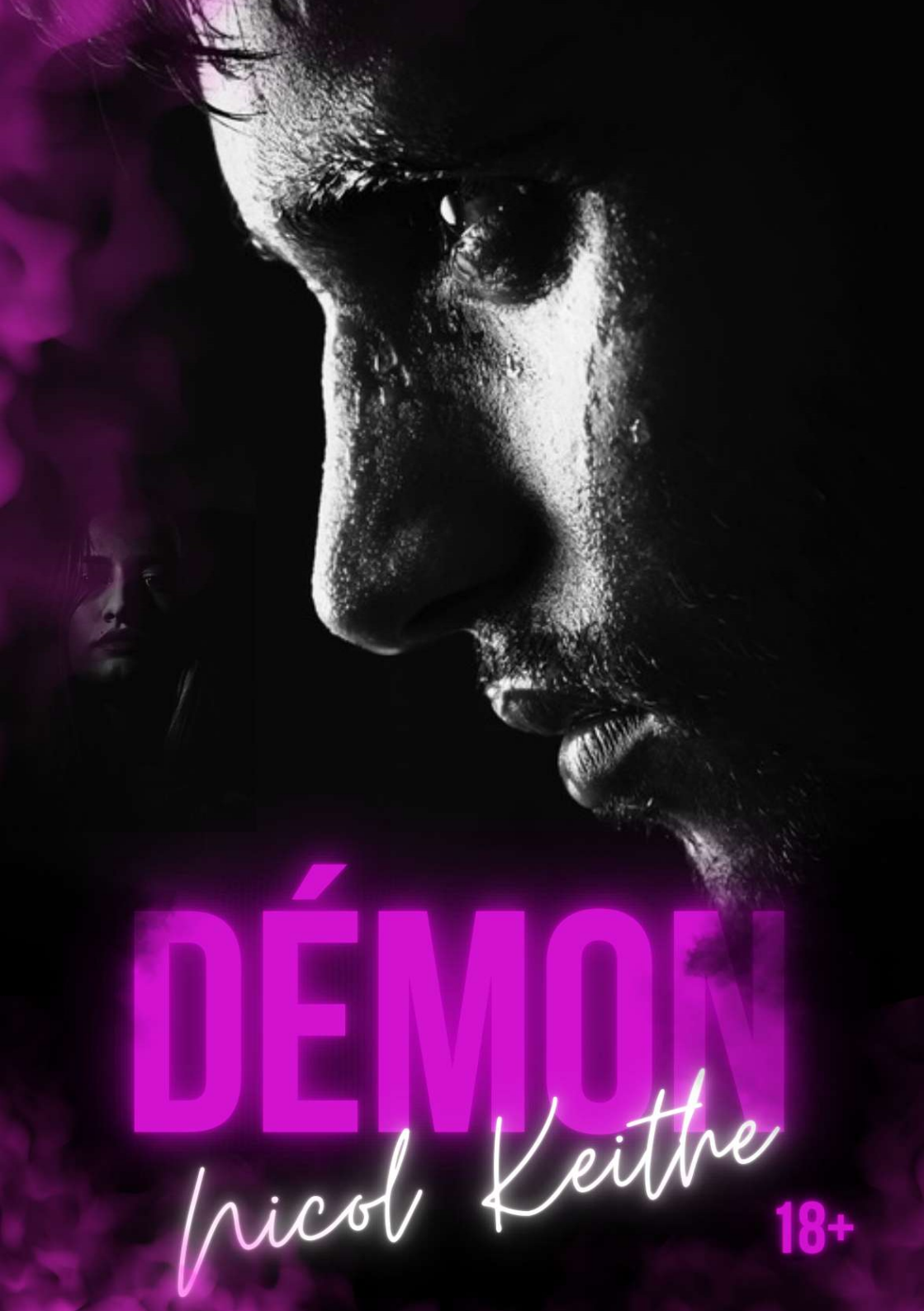
DÉMON
Nicol Keithe
18+

DÉMON

Nicol Keithe

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 101. eknihu v edici SOLIS – novou éru,
první elektronické vydání.
Autor © Nicol Keithe
Korektura, redakce a sazba: Emilly Ross, Tomáš Rejc,
Petra Čechová, Lucie Zubalíková, Monika Kurucová
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-11-8 (epub)
978-80-53064-08-8 (PDF)
978-80-53064-09-5 (Mobi)

Anotace:

DÉMON

Jako bohatý zmrd jsem se už narodil. Moc, kterou jsem dostal do vínku, jsem uchopil a znásobil tolikrát, že už to nelze ani spočítat. Neznám překážky. Neexistují pro mě hranice. Peníze, vliv, strach – všechno pracuje v můj prospěch.

Vládnu. Beru si cokoliv a kohokoliv, co se mi zlíbí, dokud jednoho dne na ulici téměř nevrazím do ní. Pohled do jejích oříškových očí mi propálí díru do nitra – syrovou, palčivou bolestí, která se okamžitě mění v hlad. V posedlost, která mě strhne jako přílivová vlna.

Stane se mojí novou závislostí. Ženou, kterou musím mít po svém boku stůj co stůj. Neexistuje cena, kterou bych nezaplatil. Není pravidlo, které bych neporušil. Nezastavím se před ničím, dokud její tělo pode mnou nebude žebrat o další a další doteky.

Varování

Pečlivě, prosím, zvažte přečtení mojí knihy. Není vhodná pro slabé povahy a citlivé jedince. Pamatujte, že cílem nás, spisovatelů, není ublížit vám těžkými tématy, ale přinášet radost z příběhů. Varování jsou určena pro vás, chraňte tedy své duševní zdraví a mějte na paměti, že tato kniha obsahuje scény, které není radno podceňovat.

Témata, na která můžete narazit:

Znásilnění
Vraždy
Únos
Manipulace
Fyzické násilí
Týrání (fyzické i psychické)
Scény vyvolávající svíravé pocity
Znepokojující scény
Podrobné, drsné, sexuální scény, včetně detailního popisu
Hromadné sexuální orgie
A jiné

Pokud vás výše uvedený seznam neodradil, pak vás zvu na démonskou jízdu, při které se, doufejme, nebudete ani chvíli nudit.

Pokud budete mít po dočtení příběhu nutkání mi napsat, jsem tu pro vás na profilu IG jako nicol_keithe_autor.

Děkuji vám za veškerou přízeň, kterou mi věnujete. Bez vás, čtenáři, by to v žádném případě nešlo.

Veškeré postavy i místa v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem, nebo skutečnými osobami, je zcela náhodná.

Příběh volně navazuje na knihu Bestie. Ačkoli ho lze číst zcela samostatně, můžete v něm najít drobné připomínky předchozí knihy a zmínky o některých postavách.

DÉMON

Playlist

SAY SOMETHING – A GREAT BIG WORLD & CHRISTINA AGUILERA

ALWAYS REMEMBER US THIS WAY – LADY GAGA

LIGHT IN THE DARK – SINGLE – VIOLIN SKY

THE DAUGHTER OF DARKNESS – PETER GUNDRY

BRING ME TO LIFE – CORVYX

DEMONS – IMAGINE DRAGONS

SCREAM MY NAME – THOMAS LAROSA

DARKSIDE – SAM TINNESZ

MY DEMONS – STARSET

HOW YOU REMIND ME – NICKELBACK

DANCE WITH THE DEVIL – BREAKING BENJAMIN

WHO YOU ARE – LUNATICA

BRIDGES – ALIKA

NEUROTIC (FEAT. LUKAS ROSSI) – THREE DAYS GRACE

Démon

Nicol Keithe

Prolog
Keaton

„Klekni si na kolena, dělej!“ zatáhnu za řetěz a pošlu ji k zemi. Její zakňourání zní jako oblíbená hudba toho nejděsivějšího démona. Akorát, že místo pekelných plamenů ji za chvíli olíznu já.

Dívá se na mě těma svýma vykulenýma očima a lapá po vzduchu. Čím víc tahám za provaz přivázaný k řemenu na jejím krku, jenž jí ubírá kyslík, tím vyděšenější se zdá. Moc nechápu proč. Vždyť ví, že přežije, jako už tisíckrát předtím.

Anebo že by ne?

Jak dlouho už ji tady vlastně mám? Polámanou loutku zprzněnou samotným králem všech zmrdů? Chtěl jsem být vždycky jako on, učit se od něj, trávit s ním všechen čas světa, co nám byl dán. Od chvíle, co jsem ho poznal a prohlédl jeho temnou stránku, stal se mým vzorem, učitelem, přítelem. Nelítostný, temný, zvrhlý…

Až dokud nepotkal ji a nezešílel touhou po pomstě s vůní kundy, která ho dokázala přežít. Ta čubka byla příčinou všeho. Jeho život se dosral přesně ve chvíli, kdy vstoupila do kanceláře a donutila jeho mozek, aby propadl přeludu.

A teď je, kurva, mrtvej, a mě v nočních můrách děsí červi, co mu žerou ten jeho nádhernej ksicht. Děvka přežila a zmizela neznámo kam. Jenže já vím, jak vypadá a vím, jak chutná. Na jednom tajném večírku jsem ji šukal do prdele tak moc, až omdlela. Ale ještě předtím stihla prosit o svůj pojebanej život.

Kdyby záleželo jen na mně, nepřežila by, ale on ji za každou cenu chtěl. A tak vyvázla, což jeho, v konečném důsledku, stálo život. Srát na ni, na zlomenou čubku. Doufal jsem, že žije někde ve stoce, protože jsem se postaral o to, aby se kupec na jeho dům sehnal extrémně rychle. O to doupě jsem nehodlal přijít.

Nic víc jsem udělat nemohl. Možná tak… vykuchat ji přímo na jeho pohřbu. Ovládl jsem se jen stěží. Samozřejmě, že neměla tušení, kdo

jsem, když mi tiskla ruku, aby přijala kondolenci. Bílá jako stěna v černých šatech zasrané vdovy. Měl jsem jí tu lítost v očích věřit?

„Prosím, prosím, už se mnou skonči," zaškemrá ta chudinka přede mnou.

„Otoč se a nastav díru," přikážu jí.

Poslechne. Stáhnu si kalhoty a vyndám svoje ocelově tvrdé péro, párkrát zapumpuju a s vidinou brzkého zásunu k ní pokleknu. V poslední vteřině, než ho do ní vrazím, mě napadne, že k dokonalému zážitku mi chybí kus cizího utrpení a pachu krve, ale jsem už příliš frustrovaný a zmučený ztrátou nejlepšího přítele, abych ji dál bil.

Vychrtlá, samá kost a kůže. Tělo plné modřin a kundu rozpíchanou tak, že bych v ní bez problému schoval naráz dva modely autíček z mé sbírky.

Byla mi už k ničemu. Žila jen proto, že byla posledním dárkem od něj. Bolestná připomínka toho, že už ho nikdy neuvidím. Tenhle podělanej svět zapomněl na to, že nebyl sám. Náš klub pořád žije a vládnout mu teď budu já!

Zatímco ji šukám, až se jí o sebe třou kosti, promýšlím v hlavě svůj plán. Přidusím ji ještě o kousek víc, až začne chrčet. Pták mi hoří. Vytáhnu ho a s chutí jí ho narvu do zadku, aniž bych ji na tenhle *úžasný zážitek* jakkoliv připravil – i když podle toho plivnutí mohla mít tušení. Čekám na její slzy a nemusím čekat dlouho.

Tenhle zásun je za tebe.

Na péru ucítím něco teplého.

Tahle krev teče jen na tvoji počest.

Čubce přede mnou ruce vypoví službu a pusou se zaryje do podlahy. Pozvednu výš její zadek, abych ji mohl pohodlně šukat dál.

Budeš mi chybět, kámo.

Jen co ze mě vytryskne dávka spermatu a pod náporem silného orgasmu se mi protočí oči, vysunu se z ní a nechám její pozadí padnout k zemi.

Zachrčí a její oči se promění v matné sklo. Zvednu jí ruku, pustím a sleduju, jak bezvládně padá dolů. Nedýchá.

Posílám ti ji zpátky do pekla, brácho. Šukej ji, dokud se znovu nenarodí.

Kapitola první
Keaton

Potřebuju nutně novou dávku zboží, pomyslím si, když si nosem nechám projít poslední zásoby koksu.

My bohatí zmrdi dopřáváme svému tělu jenom to ‚nejlepší'. Utřu si zbytky bílého prášku a nechám svůj zrak potemnět.

Pohledem do zrcadla se ujistím, že jsem neztratil nic ze své krásy. Dvoudenní strniště dodává mé tváři punc nebezpečného bastarda. Díky vysoké koncentraci melaninu v duhovkách vypadají moje oči téměř černě.

Jsem zasraným dvojníkem démona z vyšších kruhů. Nádherný, ani ne moc velký, ani ne moc malý nos, husté obočí, ostře řezané rysy a tmavě hnědé vlasy, které mi lehce spadají do obličeje. Vyrýsované svaly ke mně patří jako sám Lucifer k peklu a svým pérem bych dobyl hrad Windsor.

Jsem si toho všeho vědom a žádná z děvek, které mi samy skáčou do postele, mě o tom nemusí přesvědčovat. Šukám všechno, na co se dá dívat a je ‚to' poslušný. A šukám ‚to', i když ‚to' poslušný není.

Násilí, sex, drogy, prachy, rychlá auta a teplý kundy. To je ve zkratce můj život. Jako bohatej zmrd jsem se narodil a jako bohatej zmrd taky chcípnu. Ale ne hned.

Cítím, jak droga začíná prostupovat mým tělem a souběžně s tím se na povrch dere moje temná stránka. Pamatuju si moc dobře, kdy se probudila poprvé. Tehdy na střední jsem znásilnil svoji spolužačku.

Ta malá chudinka nechápala, která bije. Koukal jsem na její uslzenou tvář těsně předtím, než jsem jí vrazil pár facek a vzal si ji jako zvíře. Pohled jsem upíral do jejích očí a chtěl, aby si ty moje navždy zapamatovala. Fňukala, ale jinak ze sebe nedostala ani slovo. Přísahám, že mi z toho skoro prasklo péro.

Následky mi byly u prdele. Věděl jsem, že z toho vyváznu díky vlivu svých rodičů. A měl jsem pravdu. Celá kauza se zametla pod koberec, když můj papínek vytáhl tučný šek, kterým zacpal jí i její rodině hubu. V tichosti zmizela z města a já se tu dál proháněl ulicemi.

Jedinou vadou na kráse byly nucené návštěvy u psychologa, které mi rodiče naordinovali. Bavil jsem se tím, jak se snažil sestavit můj psychologický profil a přijít na to, co se ve mně skrývá. Neměl jsem přece jediný důvod chovat se zle, že? Milující rodina, pevné a bezpečné zázemí, nikdy jsem neprožil nic špatného, tak proč bych měl chtít někomu ublížit?

Překvapení! Jako narušený jsem se už narodil. Nestal jsem se jím! Nebo možná jo, ale jen svým vlastním přičiněním. Tu noc, kdy jsem ochutnal kouzlo nadvlády a zvrhlosti jsem zatoužil po větších a větších zvrácenostech.

Vůně utrpení se stala mojí závislostí. Našel jsem si přátele se stejnou zálibou. Naše tajné společenstvo páchalo zvěrstva, o jakých se obyčejným smrtelníkům ani nezdá. Nebylo nic, co bychom nedokázali. Nic, co by nám neprošlo a nic, co by nás zastavilo.

Zlo, plodí jen další zlo a prozradím vám jedno tajemství – slunce svítí i pro nás narušené zmrdy. Jen pravidla, ta pro nás prakticky neexistují.

Můj kámoš dole se postaví pod vidinou blízkého potěšení. Chci, aby svět hořel v plamenech a v popelu se vznášelo moje proroctví o přicházející zkáze.

Sáhnu na stolek pod zrcadlem a vezmu z něj svoji masku démona. Jen co se dotkne mého obličeje, ztratím poslední zbytky zábran. Ze zrcadla se na mě dívá temná stvůra s téměř černýma, rozšířenýma očima.

Vytáhnu z kalhot svou zbraň číslo jedna. Když mé prsty začnou klouzat nahoru a dolů, dívám se, jak dokonale moje péro v ruce vypadá. Nezavírám oči – nikdy. Ďábel totiž nespí, zlo nespí a já – já jsem ztělesněním obojího. Zrychlím tempo a ženu se za prvním uvolněním této noci.

Než účinek kokainu vyprchá, ošoupu svého krále až do krve. Je čas dojít si pro novou hračku na krácení dlouhých chvil.

„Šéfe? Můžeme?“ ozve se za mnou v okamžiku, kdy ze mě sperma vystříkne a trefí můj odraz v zrcadle.

V klidu si ho zandám, otřu si nos od zbytku drogy a naladěn na příští okamžiky se otočím za hlasem.

„Jasně, můžeme. A nech uklidit ten bordel ze sklepa," zaúkoluju ho, než kolem něj projdu.

Jdu si pro tebe a ty o tom nemáš ani nejmenší tušení. Poklidně spíš, zatímco já číhám v temných zákoutích a sleduju tě. Jsem tvůj stín, tvoje noční můra. Jsem strach zarytý pod kůží. Mráz, co tě studí za krkem.

Jsem tvůj život i tvoje… smrt!

Kapitola druhá
Aurora

Miluju svoje středy v Richmond parku. Užívám si chvíle na dece uprostřed louky, obklopena nejrůznějšími dobrotami, které si sem pokaždé přinesu v košíku, a kochám se okolní přírodou.

Klid, ticho, mír a bezpečí. To je všechno, co od života potřebuju. Jsem odjakživa spíš samotář. Nevadí mi s nikým nemluvit a obklopovat se jen přírodou. Nadchne mě, když kousek od sebe spatřím jelena.

Je to jeden z důvodů, proč to tu tak zbožňuju. V duchu si namlouvám, že zrovna tenhle je ten, kterého tu potkávám každý týden. Považuju ho za svého přítele a těch já mám kvůli své samotářské povaze jen hrstku. Za to jsou ale opravdoví a já je z celého srdce zbožňuju.

Nadechnu se čerstvého vzduchu a přivřu víčka před ostrým sluncem, co na mě zaútočí. Když na mé tělo padne stín, vyděsí mě to. Rychle střelím pohledem doleva a spatřím toho nejkrásnějšího muže na světě.

Přísahám, že nikoho impozantnějšího jsem v životě nepotkala. Co mě ale zaujme úplně nejvíc, jsou jeho oči. Nic takového jsem nikdy neviděla. Jako by se v nich odrazila veškerá temnota světa.

K jeho nádherné tváři vůbec nepasují. Natáhne ke mně ruku a pod košilí se mu napnou svaly. Ten pohled mě donutí nasucho polknout.

„Vystrašil jste mi jelena," seberu se jako první a promluvím na něj.

„Prosím?" zeptá se temným a hlubokým hlasem.

Máchnu rukou směrem k louce. „Měli jsme tu spolu dostaveníčko, jako každou středu, a teď je pryč. Vyrušil jste ho."

V temnotě se blýskne pochopení. „Ach tak, promiňte. Já se jen chtěl zeptat, jestli netušíte, kudy se dostanu k jezerům."

„Vlastně, ano, tuším, ale moje popisovací schopnosti jsou tak mizerné, že byste tu pravděpodobně skončil ztracený na věky. Ne, že by to bylo špatné, já bych tu třeba zůstala moc ráda, ale hádám, že pro vás by to zase tak příjemné nebylo," rozjedu svůj monolog, až se nestačím divit, kde se ta odvaha ve mně bere.

„Pak mě napadá jen jedna jediná možnost."

„Jaká?" nechám se nachytat.

„Byla byste tak laskavá a doprovodila mě?“ vytasí se s odvážným návrhem.

„Neznám ani vaše jméno a už mě zvete na procházku?“

Usměje se a mě zatrne ve slabinách.

„Jsem Keaton,“ sehne se a podá mi ruku.

Zastíním si jednou dlaní oči, protože absence jeho mohutného stínu způsobí, že sluneční paprsky na mě opět zaútočí a podám mu tu svoji. „Aurora, těší mě.“

„Moc rád vás poznávám. Víte, běžně ženy takto neoslovuji, ale podcenil jsem svoje orientační schopnosti a opravdu toužím ta jezera vidět.“

Jsem přesvědčená, že lže. Anebo možná ne. Je tak nádherný, že ho ženy oslovují samy. Padají mu k nohám a žebrají o trochu přízně. No, já k nim patřit nebudu. Život mě naučil, že krása není všechno.

„Víte, obvykle muže nedoprovázím, ale vás je mi trochu líto. Vypadáte vážně ztraceně,“ odpovím mu v podobném duchu. Naházím zbytek věcí do košíku, sbalím deku a kývnu směrem, kterým se musíme vydat. „Pojďte, ukážu vám to, ale zpátky už budete muset trefit sám. Můj čas na tomhle místě se bohužel nachýlil ke konci.

„Vážně sem chodíte každou středu?“

„Ano, vážně. Teda, pokud neprší a není zima, samozřejmě,“ zasměju se. „A vy jste tu, hádám, poprvé, že?“

„No ne? Jak jste to poznala?“ zažertuje na moji adresu.

Je okouzlující, vážně ano. Vyhřívala bych se v jeho temném pohledu, kdybych zároveň na kůži necítila varující chlad. Ve chvíli, kdy se přiblíží víc, než by mi bylo milé, se moje tělo napne a v hlavě se rozblikají varovné majáčky.

Něco je špatně, uvědomím si.

Netuším, kde se ve mně tyhle pocity vzaly, ale bezpečně vím, že bych jim měla naslouchat. Odmlčím se a sleduju ubíhající cestu. S úlevou přivítám, když jezera máme nadosah.

„Zdá se, že jsem vás přivedla k cíli,“ ukážu na tu nádheru před námi.

„Jste skvělý průvodce. Děkuji, že jste kvůli mně zkrátila svůj piknik.“

„Rádo se stalo, ale teď, když se nebudete zlobit, musím vyrazit do práce.“

„Ale jistě, rád jsem vás poznal, Auroro.“

„Nápodobně, Keatone,“ mávnu mu na pozdrav a odcházím rychleji, než by se slušelo.

Tak jo, tohle bylo divné setkání.

Kapitola třetí
Aurora

„Rory? Odnes ta míchaná vajíčka na trojku, prosím," požádá mě moje kolegyně a kamarádka v jednom, Scarlet.

Práce servírky v bistru mě baví. Kdekdo by očekával, že tu budu spíš za trest, z nouze, protože dál jsem to v životě nedotáhla, ale opak je pravdou.

Ve skutečnosti mám v kapse titul z Oxfordu, potřebnou praxi a moje budoucnost by klidně mohla být hvězdná, ovšem za předpokladu, že bych o něco takového stála.

Ukázalo se, že tenhle svět není pro mě. Nenarodila jsem se proto, abych hájila zrůdy. Moje duše je křehká a milující, plná dobra a ideálů, absolutně nehodící se k povolání právničky. Jestli jsem to aspoň zkusila? Jasně, že ano. A ve všech případech jsem byla úspěšná, ale s každou vyhranou bitvou, s každým obhájením někoho, kdo si to ve skutečnosti nezasloužil, jsem uvnitř uvadala.

Když jste dobrý obhájce, dokážete zázraky. Právo je děravé jak cedník mojí babičky a zákony se dají ohýbat, ať už se vám kdokoliv snaží tvrdit cokoliv. Někdy stačí jen nachytat protistranu a ugrilovat ji na vlastních chybách. Stejná pravidla neplatí pro každého. Moc, sláva, peníze a někdo šikovný, kdo vám ukáže, jak v tom chodit, vám dokáže umést cestičku, ať už jste se dopustili jakkoliv velkého podvodu.

Ano, uměla jsem to. Moje IQ bylo vždycky vysoké a tvář andílka, jak s oblibou říkávala moje babi, mi propůjčovala punc nevinnosti. Takový krásný člověk by přece nehájil vraha, násilníka, zloděje, devianta…

Jenže mě se na výběr klientů nikdo neptal. I kdyby proti mně seděl sám Satanáš, mým úkolem nebylo ho soudit, ale z toho průseru, co udělal, ho vysekat.

Můj poslední případ patřil k těm nejhorším ze všech a po něm už nic nebylo takové jako dřív. Logan Bennet – bohatý, úspěšný, s obtloustlou tváří a kulatým tělem. Podnikatel obklopený smetánkou a politiky z těch nejvyšších kruhů. Navenek spořádaný člověk a za zavřenými dveřmi? Pedofil!

Kauza, která otřásla společností a oběhla všechna média, byla ostře sledována veřejností, a tlak, který s ní přicházel, mě zaháněl do kouta. Lidé prahli po spravedlnosti a mocní? Po osvobození a výhře.

Tisíckrát jsem si přála stát na straně žalujících. Dívala jsem se jim do očí dlouhé měsíce, poslouchala jejich výpovědi a věděla jsem, že mluví pravdu. Můj úkol zněl ale jasně: Rozcupovat žalobu na tisíc kousků. Přála jsem si prohrát, ale na mé straně – na straně toho bastarda – stáli ti, kdo rozhodovali. Porota, soudce, podplacené hyeny balancující na hraně temnoty a vysokých her. Nemohla jsem prohrát, ale nemohla jsem dál ani zůstat.

A tak jsem ve svých třiceti letech skončila tady jako obyčejná obsluha, a víte co? Jsem šťastná. Soucitným pohledům se vysmívám, protože ti lidé nemají nejmenší tušení, jaký život vedu a čím vším jsem si už prošla.

„Vaše snídaně, pane," usměju se tím nejkrásnějším úsměvem, jakého jsem schopná. Je upřímný a jde mi od srdce. „Mohu vám dolít kávu?"

V podobném duchu vydržím po kavárně tančit celé dopoledne. Známky mírné únavy na sobě nedávám znát. Když kolem poledne moje kolegyně vypadá, že vyplivne duši, já u kuchyňských dveří udělám ladnou otočku a dovnitř doslova vpluju. Nebrání mi v tom ani fakt, že mám ruce ověnčené prázdnými talíři a na nohou stojím od pěti hodin ráno.

Pošlu kuchařům vzdušný polibek, popadnu další várku objednávek a zase vytančím ven.

„Vaše specialita dne, pane," halekám už z dálky a vzápětí pokládám talíř.

„Auroro?" zaslechnu své jméno a zatrne mi při tom v zátylku.

Stočím pohled do nejtemnějších očí, jaké jsem kdy viděla, a ujistím se, že moje tělo si jeho hlas stále pamatuje dobře. Sedí tam, démon s tváří anděla. Jeho krása ostře kontrastuje s energií, kterou ze sebe vyzařuje. Jako bych mluvila s lovcem, nejhorším predátorem na světě. Můj strach se rozběhne do všech koutů kavárny. Narušil můj bezpečný prostor a já ho tu zkrátka nechci.

„Keatone," pozdravím ho suše a můj úsměv z tváře zmizí.

Za ty roky v branži plné hajzlů jsem si na ně vyvinula silný čuch. Mě jeho vzhled neoklame. Hříšnou a temnou duši cítím na kilometry daleko.

„Můžu vám dolít kávu?“

„My si vykáme?“ zeptá se mě.

„My si netykáme!“ obrátím jeho otázku, a aniž bych čekala na svolení, hrnek mu prostě doleju.

„Pojďme to napravit,“ útočí na mě dál.

„Při vší úctě, Ketone, nechala bych věci tak, jak jsou. Jste můj host, já servírka. Nespojuje nás nic. Ráda vás obsloužím, ale tím naše ‚kamarádění‘ končí.“

Přeměří si mě zamyšleným pohledem a mě, bůhví proč, sežehne oheň. Je to tak nečekané a matoucí, až mi kolena skoro poklesnou. Jako by věděla, co mají v jeho přítomnosti dělat, jak se mají chovat a co se od nich očekává. Vyděsí mě to na nejvyšší stupeň únosnosti. Chci od něj couvnout, ale zakopnu a vyliju na sebe podstatnou část horké kávy z konvice.

Okamžitě pocítím nesnesitelnou bolest. Na ruce mi začínají nabíhat puchýře a ve výstřihu, kde skončila také část obsahu, jsem rudá. Nevzmůžu se ani na výkřik, i když bych křičela moc ráda.

„Proboha, Rory,“ uslyším jeho vyděšený hlas.

Kapitola čtvrtá
Keaton

Její strach cítím napříč celou kavárnou. Strká do mě a probouzí moje nejhorší stránky. V hnědých duhovkách vidím svůj temný obraz a v kalhotách cítím nepříjemný tlak. Blonďaté vlasy má sepnuté do upraveného ohonu, který jí při každém pohybu hladí záda. Dlouhé nohy, výstavní pas a prsa tak akorát do ruky. Andělské tváři jsem propadl ihned, jak jsem ji poprvé uviděl. Oslnivé přírodní řasy, malý nos, plná ústa zvoucí k líbání. Šílím z ní!

Chci, aby si lehla na stůl a já ji mohl zprznit teď a tady před zraky všech. Každý v téhle místnosti by věděl, komu patří, protože já si ji přivlastnil už dávno.

Chci ji a neustoupím, dokud nebude moje. Než si stačím promyslet svůj další tah, vylije na sebe kávu. Šok, který se na ní okamžitě propíše, mě donutí zatnout ruce v pěst a vyskočit z křesla. Jsem u ní ve vteřině. Prudce ji obejmu a násilím si ji přitáhnu k sobě.

„Bude to dobré, pššt, Auroro, slyšíte mě?“

Nic, mlčí, stojí, nehýbe se.

Do prdele, ženská, to se ti stalo něco podobného poprvé? Není to trochu přehnaná reakce?

„Rory, sakra, mluvte se mnou.“

„Okamžitě… mě… pusťte,“ vysouká ze sebe konečně první slova.

Odtáhnu ji od sebe jen natolik, abych si ji mohl prohlédnout zblízka. Ruce z jejích ramen nesundám a, ďáble, sakra, je to tak opojný pocit se jí dotýkat.

„Ošetříme to, ano? Ta ruka nevypadá hezky a oblečení musí okamžitě dolů.“

„Zvládnu to sama a teď, když dovolíte,“ vysmekne se mi, a aniž by mi dala šanci ještě cokoliv říct, uteče do kuchyně.

Teď, když přede mnou nestojí, posadím se zpátky do boxu, abych všem nedával na odiv svoje stojící péro. Oheň, který cítím, mi dává na vědomí, že jsem ochutnal zase o kousek víc ze svých tužeb. Ruku na srdce, mohl jsem ji mít doma už dávno, ale tahle hra mě baví. Zatímco

já jsem pro ni jen muž z parku, ona je pro mě dávno prozkoumaný objekt.

Vím o ní všechno. Včetně toho, že nosí zásadně bílé bavlněné kalhotky. Myslím, že kromě ní si je na sebe v dnešní době natahuje už jenom moje babička, ale co už. I tak mi péro stojí, jen co na ni pomyslím. Na Auroru, pochopitelně, ne na babičku. Tak daleko moje úchylky ještě nedošly.

Když si ho konečně srovnám do přijatelné polohy a ujistím se, že mi nenatrhnul kalhoty, dojím svoje studené jídlo, na stůl pohodím peníze a odcházím, aniž bych se zdržoval čekáním na obsluhu. Ona by stejně nepřišla, tak proč ztrácet čas?

Jen počkej, moje milá. Jsem tam, kam tvoje oko nedohlédne, přesto to mé vidí tebe. Skrytý ve stínu, s příslibem utrpení, které vysílá moje srdce. Tepající, černé, nebezpečné… Jsem tam, kde mě nikdy nečekáš. Jsem blíž, než si myslíš.

Zamířím na konec parkoviště, kde mám schované auto, usadím se a tiše čekám, než jí skončí směna. V duchu si představuji, jaké to bude, až překročí práh mého domu a skončí zamčená v mém speciálním pokoji, kde ji bude kamera sledovat dvacet čtyři hodin denně. Pořád mně po ruce, povolná, zlomená, sténající.

Ta představa mě vzruší tak moc, že si ho v klidu vyndám a přejedu po něm prsty odshora dolů. Zakloním hlavu v návalu čiré extáze a zrychlím pohyby. Honím se, jako kdyby mi šlo o život. S přicházejícím orgasmem moje touha po jejím uvěznění sílí.

Udělám se, jenže úleva nepřichází. Zasviním si auto, ale to zdaleka není to nejhorší, co mě potká. Když se konečně dveře otevřou a ona z nich vyjde, neodchází. Zůstává stát. Netrvá to ani dvě minuty a před kavárnou zahlédnu vetřelce, co se k ní nebezpečně blíží. Zatnu čelist a ruku, volně položenou na volantu, sevřu v pěst.

Dotkni se jí, zmrde, a do rána nebudeš mít ani jednu končetinu!

Jeho škoda, že mě neslyší, protože když k ní dojde, obejme ji, přitiskne k sobě a začne ji líbat, zatmí se mi před očima. Jak to, že o něm, kurva, nevím? Za toto mi někdo zaplatí krví. A budou jí litry.

Platím si bandu neschopných idiotů, protože tohle je něco, co jim rozhodně uniknout nemělo. A mně taky ne. Dívám se na to, jak si moji

panenku odvádí pryč, zatímco se mu tulí k rameni a její obličej je uvolněný. Žádný strach, žádná panika, nic, co cítí v mé přítomnosti.

Takhle to ale rozhodně nenechám. Nastartuju, rozjedu se a když je míjím, dobře si prohlédnu jeho obličej. Zítra už mu z něj totiž nezbyde nic víc než jen sračka plná sražené krve.

Vymlátím z něj duši. Přelámu mu každou kost v těle a až s ním skončím, jeho zbytky sežerou prasata.

Kapitola pátá
Aurora

Okouzleně se podívám na Cassiana. Pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsme se poznali a okamžitě to mezi námi přeskočilo. Láska na první pohled, přesně tak jsem se cítila. Všechna ta kvanta románů, co jsem za ty roky přečetla, se mi zhmotnila před očima a já jen sledovala, jaké to je, cítit všechno na vlastní kůži.

Motýlci v břiše? Slabost v kolenou? Ano, tisíckrát ano. Dokonce i tu nohu jsem při prvním polibku zvedla nahoru po vzoru romantických filmů. Jeho úsměv jsem si od prvního momentu vtiskla do srdce a odmítala ho ještě někdy pustit. V modrých očích barvy laguny jsem viděla nekonečné množství příslibů něhy a jeho tvář byla bezchybná zrovna tak jako jeho na povrch zářící duše.

Byl prostě úžasný a já zahořela jasným plamenem. Nejvíc fascinující na něm je ta jeho brada. Pro někoho naprosto nezajímavá část těla, jenže ta jeho, ostře řezaná, mi nedávala spát. Dlouhé vlasy, kterými mě lechtá pokaždé, když se ke mně skloní, bych přirovnala k lesklému hedvábí. Často neodolám a nechávám si je proklouzávat mezi prsty.

Jsme spolu teprve krátce, takže naše oťukávání prozatím nedošlo dál než k chození na rande, ukradeným polibkům, úsměvům, držení za ruce a nekonečnému mazlení.

I teď se přistihnu, jak se k němu tisknu a snažím se ukrást co nejvíc jeho tělesného tepla. Nemůžu se ho nabažit. Můj malíček na to, že pokaždé, když vidím, jak ke mně míří, se moje plíce roztáhnou a vdechnou omamnou látku čirého štěstí a euforie.

Dotknu se jeho vypracované paže, prostě jen tak, protože můžu. Blesk, který mezi námi přeskočil mi stále přijde jako zázrak hodný světového uznání a staletého opěvování. Založila bych si deníček a kreslila si tam srdíčka, kdyby mi nebylo třicet a navzdory všemu jsem nestála nohama pevně na zemi.

„Aur?“ osloví mě zkráceninou mého jména. V jeho podání je tahle zkomolenina neskutečně sexy. Voní po skořici a snovém opojení. „Můžu tě vytáhnout na trochu netradiční rande?“

„Jak moc netradiční?“ ozve se mi v hlase lehká panika.

„Ale no tak, nebuď strašpytel. Slibuju, že z toho vyvázneš bez škrábance."

Nakonec usoudím, že je to přece jen schůzka s mužem mých snů a není čeho se bát, takže nadšeně kývnu a v návalu nově nalezené odvahy mu lípnu pusu.

„Prozraď mi, kam jdeme, prosím," škemrám a přitom stisknu ruku vmáčknutou do jeho dlaně o něco víc, než by se slušelo.

„Kdepak, ani slůvko nápovědy. Pěkně si počkej. Však to nebude trvat dlouho a uvidíš sama."

Věřím mu. Věřím mu všechno. I kdyby mi řekl, že planeta je hranatá a jsme tu uvěznění jako v naklopeném akváriu, přinejmenším bych tuhle teorii vzala v potaz. Titul z Oxfordu sem, titul z Oxfordu tam, jak jde o Casse, chci občas vypnout tu svoji rozumovou část a nechat se prostě jen tak unášet.

Ani nevím jak a ocitneme se v Northamptonu. Miluju tohle místo ležící v srdci Anglie. Pokaždé, když sem zavítám, objevím něco nového. Je jedno, kolikrát jsem tu už byla. Nikdy mě to tady nepřestane fascinovat.

„Páni, jak jsi věděl, že to tady zbožňuju?" vyhrknu ze sebe, zatímco se rozhlížím a kochám.

„Nevěděl, ale nachází se tu místo, kam tě chci vzít."

„Nenapínej mě. Galerie? Muzeum? Ne, počkej, už vím, půjdeme do parku, viď, že ano?"

Jen se potutelně zasměje všem mým tipům a zapíchne svůj prst do budovy naproti nám.

„Myslím, že jsme u cíle, Aur," pošeptá mi těsně u ucha.

Za normálních okolností bych řekla, že je to vzrušující a tepe mi z toho v klíně, ovšem teď rozhodně normální okolnost není. Oči se mi rozdivočí pod tíhou mých představ a nejhorších nočních můr přesně ve chvíli, kdy spatřím, co se v budově nachází.

„Řekni mi, že je to super nápad a jsi nadšená stejně jako já?" zeptá se mě, když mlčím.

Vyloudím na tváři křečovitý úsměv a zapíchnu do něj svůj pohled. Pevně doufám, že nejsem bílá jako stěna. Chytí mě, až omdlím, abych se nerozflákala o chodník?

„Ehm… já, no," snažím se ze sebe vykoktat. „Jasně, je to úžasné. Vždycky jsem to chtěla zažít," slyším sama sebe lhát, div, že se mi od pusy nepráší.

Ve skutečnosti jsem to nechtěla prožít nikdy, ani v tom nejhorším snu.

Přísahám bohu, že jestli tam někde na mě ze zákoutí bafne klaun, vytáhnu z kabelky nůžtičky na nehty a vypíchnu mu oko.

Nápis ***Escape rooms*** se mi vysmívá a pomyslně mě fackuje zleva i zprava. Cítím, že se musím vzchopit. V žádném případě nechci Cassianovi přiznat svůj strach a vypadat před ním jako blbec. Odhodlaně vystrčím bradu, vypnu prsa a směrem ke svému příteli prohodím: „Jdeme!"

Před vchodem mě přece jen napadne, že bych se měla ještě na něco důležitého zeptat.

„Prosím tě, řekni mi, že jsi nevybral za hru dům nějakého šíleného vraha, že ne?"

„Za co mě máš? Krev na rande? To bych nám neudělal," uklidní moje rozjitřené já, aby mě v zápětí dorazil něčím mnohem horším, než je pošahaný týpek se sekerou. „Vybral jsem nám duchařinu."

Tak jo, myslím, že jsem si nejspíš nadělala do kalhot, a to jsme tam ještě ani nevlezli. Navzdory všemu, jak se snažím být statečná, při ponuré hudbě, strašidelném přítmí a prvním spatření ‚ducha', zaječím jako blázen a skočím Cassianovi kolem krku.

„Prosím tě, dostaň mě odsud, já ti slibuju, že budu do smrti hodná. Uvařím ti snídani, upeču dort, klidně vyvenčím i psa v pět hodin ráno," škemrám o holý život.

„Já ale nemám psa," směje se mi.

„Koupím ho, klidně ho koupím. Krysařík? Doga? Kokršpaněl? Seženu všechno!"

„Klid, Aur, je to jen hra," poví mi těsně předtím, než se jeho rty dotknou těch mých.

A najednou svět získá zpět barvy. Z ponurého pokoje se stane můj hrad bezpečí. Tady, s ním, když mě objímá. Mezi stehny ucítím vlhko a moje tělo zvláční. Kolem nás vřískají nadpřirozená stvoření a mně je

to najednou jedno. Přeju si jen, aby to neskončilo, takže když odtrhne svoje rty od těch mých, pocítím bolestnou ztrátu.

„Ta nabídka snídaně…“ řekne mi lehce nakřáplým hlasem poznamenaným vzrušením, které mě tlačí do slabin. „Znamená, že u mě přespíš?“

„Už to tak vypadá,“ usměju se. „Dostaň nás prostě jenom odsud.“

Nepřekvapí mě, když zbývající úkoly vyřešíme rychlostí blesku.

Kapitola šestá
Keaton

„Jak to, že nevíš, kdo to je?“ křičím na svého poskoka, zatímco ho držím pevně pod krkem a mačkám ho ke zdi.

„Nikdy jsem ho s ní neviděl, přísahám,“ kňučí jak ženská, když jí přivřu ruku do dveří.

„Ale on existuje a evidentně se neviděli poprvé, takže jsi svoji práci posral. Víš, co to znamená, když pojebeš úkol, který ti zadám?“

„Napravím to, dej mi čas. Najdu ho, zjistím, o koho jde a zbavím se ho,“ slibuje mi hory doly.

„Já už jsem si ho našel sám, takže tebe potřebovat nebudu,“ sdělím mu temným, ztichlým hlasem.

Vytáhnu z kapsy svůj nůž a mlčky mu s ním přejedu po tváři. Pach jeho strachu, který na mě okamžitě zaútočí, mi smaže racionální uvažování. Přitlačím víc, dokud neuvidím pramínek krve.

„Řekni mi, chtěl bys mít úsměv jako klaun?“ zeptám se ho.

„Ne, prosím, ne!“

„Nebo bys snad raději přišel o oko, které je stejně dávno slepé a nevidí, co vidět má?“ pokračuji, přičemž mu špičku k jednomu přiblížím.

Zorničky se mu rozšíří hrůzou a já se královsky bavím. Chci víc. Víc té jeho paniky, strachu, krve a pachu smrti.

„Řekni mi, jak tě mám potrestat?“ mučím ho dál.

„Pusť mě, prosím,“ žebrá a rozklepe se mu přitom brada.

Povolím svoje sevření, abych sklonil zrak níž k jeho kalhotám.

„Ty ses právě pochcal?“ uchechtnu se. „No fakt, chlapi, on se pochcal,“ zavolám za sebe na zbytek svých goril.

Nikdo se neodváží ani pípnout. Stojí tam jako posrané sochy, civí před sebe a snaží se být nejspíš neviditelní. Nedivím se jim. Nikdo nechce poznat můj hněv.

Jsem nevyzpytatelný. Když mám temno před očima, ovládají mě jenom pudy, touhy a následky mých činů jsou mi u prdele, protože vím, že já je na svých bedrech neponesu.

„Chyťte pochcánka,“ poručím jim. „A odveďte ho dolů!“

„Dolů ne, prosím, dolů ne," rozléhá se jeho hlas po celém domě, když ho vlečou.

Mlčky si do košile otřu nůž pošpiněný jeho krví a následuju je. Rozhodně si to nenechám ujít.

„Přiveďte moji děvku," křiknu za sebe na svého majordoma, který tomu všemu jen přihlíží.

„Jistě, pane," volá na mě, když peláší chodbou splnit můj rozkaz.

V mé tajné místnosti pod točitým schodištěm je všechno, co si může člověk jako já přát. Je rozdělena do dvou částí. V té první, určené pro mučení, je dřevěný kříž opatřený pouty, pevná židle s řetězy, stolky s nejrůznějšími nástroji a pohodlné křeslo – pro mě! Rád se dívám. Ta druhá slouží čistě k uspokojení sexuálních tužeb. Zvrhlých sexuálních tužeb, abych byl přesnější. Jen co zahlédnu první z mučicích strojů určených výhradně k mému uspokojení, když na něm leží pěkná žena, pocítím narůstající vzrušení.

Kde je ta zasraná děvka?

„Svlékněte ho," poručím jim. „A přivažte ho ke kříži." Udělají, co jsem jim poručil. Chvíli jen stojím a dívám se, než k němu pomalu přejdu. Hlava mu visí a potichu naříká, ačkoliv se mu ještě vůbec nic nestalo.

„To si říkáš chlap? Vzmuž se trochu, člověče," popleskám ho po tváři. Moje dlaň zůstane vlhká.

„Fuj, ty brečíš? Řeknu ti jedno malé tajemství. Chlapi nikdy nepláčou. Nauč se platit za svoje chyby se vztyčenou hlavou, hm?"

„To mi říkáš ty? Který nikdy za žádnou chybu nezaplatil?" ozve se jeho hlas, který konečně zní trochu nasraně.

Příjemná změna oproti tomu skuhrání a prosbám o holý život.

„Já nikdy žádnou chybu neudělal. Vždycky dostanu to, co chci. Ale dobře, když už vedeme tuhle polemickou debatu předtím, než ti ublížím, připusťme, že neplatím za svoje činy, což je pro tebe, kurva, smůla," vysměju se mu do obličeje.

„Karma existuje! Jednou tě dožene!" zařve na mě.

„Karma?" propadnu záchvatu smíchu. „A dál? Ještě nějaké moudro? Jako třeba ‚co do světa posíláš, to se ti vrátí,' a jiné podobné

filozofické sračky? Překvapení! Já stojím o to, aby se temnota, kterou vysílám, vrátila se stejnou razancí," prozradím mu.

„Démone?" ozve se za mnou ženský hlas.

„Konečně jsi tady!" přivítám ji.

Neznám ani její jméno. Je to prostě děvka. Ta, která má štěstí a není tady uvězněná. Postrádá patřičnou nevinnost, po které prahnu jako bloudící člověk uprostřed pouště. Moje nejluxusnější cela je připravená pro úplně jinou ženu. V žádném případě si ale nechci odpírat potěšení. Moje péro potřebuje péči.

Otočím se k ní a prohlédnu si její tvář. Není, Kriste, ani pěkná. Obyčejná tuctová šlapka s vytahanou kundou a počtem cizích orgasmů vepsaných ve tváři. Její oči postrádají patřičný lesk a vlasy jí zplihle padají k ramenům. Rovné a bílé zuby to trochu vyvažují. Připomíná chovnou klisnu ve vysloužilém stavu. Prsa má ale pevná, pěkná, břicho vyrýsované a kouřit umí jako málokterá.

„Pojď sem, kundičko," zakývám na ni prstem. Přiblíží se a poklekne, jak to mám rád. „Dneska mám pro tebe speciální úkol. Postavíš mi žížalku támhle toho ubožáčka na kříži, ano?"

„Jistě, pane," kývne a přesune se k němu.

„Neopovažuj se na něj, kurva, ani sáhnout," začne sebou okamžitě ten zmetek cukat.

„Ty," ukážu na něj, a ani se neobtěžuju tím, abych ho oslovil jménem. Koneckonců, já ho ani neznám! „Přestaň si to dělat horší!"

Okamžitě své snahy vzdá a odevzdaně sleduje, jak čubka vytahuje z pusy jazyk a dráždivě mu s ním přejíždí po péru. Jestli se mu postaví, i když je vyděšenej k smrti? Jo, postaví, vím to!

Podívaná pro moje chlípné oči. Čím víc mu roste, tím víc si tohle užívám. Otočím se k jednomu ze stolů a vezmu do ruky brousek. Potěžkám ho, párkrát otočím v dlani a hledám další věc, kterou budu potřebovat.

„Pane?" pokusí se mě zastavit jeden z chlapů z ochranky, když zvednu zahradnické nůžky."

Povytáhnu obočí a výhružně se zeptám: „Mám nechat přinést druhý kříž? Chceš si to taky zkusit?" Okamžitě se stáhne, aniž by pronesl

něco dalšího. „Hodný chlapec," pochválím ho. „Pánovi se neodmlouvá, pamatuj si to pro případ, že by ses o to ještě někdy chtěl pokusit. Garantuju ti, že tak shovívavý jako teď bych už nebyl."

Začnu pomalými, táhlými pohyby ostřit nůžky, a zároveň nespouštím pohled z kříže. Pochcánek slastně vzdychá, když si děvka cpe jeho péro až do krku a občas přitom kmitá jazykem, jako správná zkušená profesionálka. Povytáhnout, zasunout, nabrousit, nabrousit…

Dokonalý kolotoč. Jsem tvrdý z představy toho, co přijde. Pozorně se dívám a číhám na správný moment. Když se jeho tělo pomalu začne cukat v předtuše blížícího se orgasmu, strhnu kurvu za vlasy stranou a místo její pusy mu sevřu péro nůžkami. Jakmile přitlačím, začne ječet jako smyslů zbavený. Kůže se mu napne, když skrz ni pronikne ostří. Jo, jde to ztuha, ačkoliv jsem je celkem dlouhou dobu brousil.

První pramínek krve si protne svoji cestu na povrch. Zatímco já se usměju, on sebou škube a snaží se bojovat o svoji chloubu, přičemž řev neustává a pouta jeho pokusům nemilosrdně brání v úspěchu.

Ach, ďáble, miluju tenhle zvuk.

V poslední vteřině si to rozmyslím, sundám nůžky a do prázdna se ozve zlověstné *šmik!* Navzdory tomu, že jsem byl nebývale schovívavý a nechal mu péro tam, kde má být, Pochcánek omdlí.

*Kurva, jsem jak prase, z*hodnotím, když se podívám na svoji dříve bělostnou košili, na které ulpělo pár kapek krve. Jeden z mých chlapů si z prožitého šoku pozvrací boty.

Znechuceně se na něj podívám.

Do hajzlu, to zaměstnávám samé posery a holčičky s kvérem za pasem? Mají něco vydržet, ne?

„Nečumte, kde je doktor? Hádám, že by potřeboval trochu ošetřit."

Jako vždycky není nijak daleko. Když se konečně objeví i se svým hnědým kufříkem vyšitým jak ze seriálu o Doktorce Quinnové, na který čučela moje babča, hodí po mně nasraným pohledem, nicméně z opatrnosti mlčí.

„Přežije, ne?" zeptám se ho chladně, když se mi zdá, že mlčení v místnosti trvá příliš dlouho.

„Ano, přežije," odpoví tónem, který postrádá autoritu, jakou bych si představoval.

„Dávejte si pozor na tón, kterým se mnou mluvíte, doktore. Platím vás královsky, ale nejste nenahraditelný," upozorním ho, protože mám pocit, že na to rád zapomíná.

Nebudu tolerovat žádný vzdor vůči mé osobě. Rozdupu ho okamžitě v prach a chci, aby to věděl nejen on, ale i všichni ostatní.

„A ty, děvko," ukážu pohledem na jedinou ženu v místnosti, „Pojď se postarat o svého pána."

Na rozdíl od mých chlapů nevypadá nijak překvapená, ani zaskočená tím, co viděla. Možná, že kdybych zaměstnal ji, byla by odolnější než ta kopa sraček, co si platím.

„Roztáhni nohy, kočičko," přikážu jí, a když poslechne, okamžitě ho do ní narvu až po koule.

Nekoukám, jestli je dostatečně připravená. Zajel tam, a to je jediné, na čem mi záleží. Zrychluju tempo a představuju si jinou tvář. Tu, po které tak prahnu a která se nejspíš nechává v současné chvíli šoustat někým jiným. To se ale změní, protože až pozná moje péro, jiné už neokusí.

Smažu všechny její předchozí zážitky mávnutím kouzelného proutku – pardon, kouzelné klády a už nikdy jí nedovolím odejít. Zůstane navěky mojí loutkou. Zbavená svobody, křehká a modlící se. Představuju si, jak sepne svoje ruce v tiché modlitbě, jež se jí převalí přes rty v podobě tichého šepotu. To ke mně se bude modlit. Ke zplozenci z pekel bez špetky svědomí.

„Auroro," vyklouzne mi z úst její jméno. V péru mi zacuká, jak kdyby ji už vítalo mezi dveřmi. A taky, že brzy bude. „Rory," pokračuju v mučivých představách.

Už si, sakra, pro tebe jdu!

Výstřik mi uvolnění nepřinese, ale představa, že ten chudák vedle už ho možná neprožije, jestli jsem ho vážně poranil, tak ta, sakra, uspokojující je.

Kapitola sedmá
Aurora

Ráda bych řekla, že se rozhlédnu po jeho domě, kam moje nohy vstoupí vůbec poprvé, ale nedá mi k tomu šanci. Jen co za námi zabouchne, zmocní se mých rtů.

Předehra v té hnusné cele plné umělého nadpřirozena nás nabudila.

Tisknu se k jeho horkému tělu a vítám každý dotyk, který mi věnuje. Když přejíždí dlaněmi po mých pažích, zanechává za sebou horoucí pomyslné otisky, ze kterých mi naskakuje vzrušením husí kůže.

Zaryju nehty do jeho košile a přidám do hry jazyk. Jakmile se vzájemně propletou, vybuchne mi v hlavě gejzír emocí. Chci ho, miluju ho, i když se známe krátce. Je to on, můj osudový muž, můj splněný sen vtělený do devadesáti kilo živé váhy plné svalů a nejkrásnějších citů.

Cítím tu vášeň mezi námi. Chci, aby mi strhal oblečení a ukázal mi, zač je toho Cassian. Pohladí mě po tváři, což způsobí ještě prudší nával lásky tryskající přímo z nitra mého srdce.

„Promiň, já – ani jsem se nezeptal, jestli nemáš hlad nebo žízeň?“ zeptá se mě gentlemansky.

Jemné zachvění mých rtů v podobě něžného úsměvu a sklopení očí směrem k jeho hrudi by mu mělo napovědět, že jediné, na čem chci hodovat, je jeho tělo, ale nezdá se, že by mě pochopil.

„Chci jenom tebe, prosím.“

Když se znovu natiskne na mé rty a zašeptá: „Díky bohu,“ rozesměju se trochu víc, než by si tahle situace zasloužila. Nechám se pozpátku postrkovat směrem, kterým tuším ložnici a maluju si ve svém pomyslném deníčku splněných přání jedno srdíčko za druhým.

Je ze mě zamilované klubko růžové vlny a on je mými pletacími jehlicemi. Společně vytvoříme šťastný příběh o tom, jak láska vždycky vítězí nad vším, co nám život postaví do cesty.

Jsme neporazitelní! rouhám se vyšším instancím a je mi jedno, jak mi na to odpoví.

Dokud je v mém životě on, bude celý v pořádku, prosvětlený duhovými barvami a zbavený všech mráčků, které by se chtěly drát na naši společnou oblohu.

Rozepnu mu knoflíky na košili a stáhnu mu ji z ramen. Tolik toužím dotknout se ho na holé kůži. Překvapí mě, jak jemná je, když uvážím, že je samý sval. Nedočkavě sjedu odshora dolů až ke sponě pásku. Ve chvíli, kdy ji chci rozepnout, mě ale zastaví.

„Nespěchej, prosím. Chci, aby tahle chvíle byla nezapomenutelná. Toužím po tobě šíleně moc, však podívej," řekne mi a přitiskne moji ruku na svůj tvrdý rozkrok, „ale nechci jenom rychlovku, rozumíš?"

Kdybych ho už nemilovala, teď by byl ten pravý moment, abych začala. Já mám ale pocit, že víc už to nejde. Nechám si mezi prsty proklouznout jeho vlasy, abych si následně přitáhla jeho hlavu blíž a do polibku vložila všechen vděk, který v tuhle chvíli cítím.

Rozepne mi zezadu šaty a nechá je sklouznout na zem. Nestydím se před ním. Nemám za co. Moje tělo je štíhlé a pevné, ale i kdyby nebylo, věřím mu, že miluje především moji osobnost a to, kým jsem. Člověka, se kterým je mu dobře.

Podprsenky mě zbaví rychlostí blesku. Přeruší náš polibek a prohlíží si mě. Slyším, jak zrychleně dýchá a srdce mu tluče v divokém rytmu. Studuju jeho tvář a chvěju se pod náporem emocí.

Olízne mi bradavku a já zakloním hlavu. Ze rtů mi uteče tichý sten jako pobídka k dalšímu činu. Neváhá. Vsaje ji do úst a jazykem kolem ní krouží. Bože, mám strach, že se udělám ještě dřív, než se mě dole dotkne. Nespěchá, hladí mě mučivě pomalu. Prsty přejíždí po mých stehnech, ale to nejhoroucnější místo, co tepe jenom pro něj, vynechá.

Šílím z toho. Podklesnou mi kolena, ale on mě pevně drží. Položí mě na postel a sundá mi kalhotky. Nemluví, jen se dívá a já se pod jeho pohledem kroutím a v duchu ho žádám o víc. Tak moc ho chci.

Trvá věčnost, než osvobodí ze zbytku oblečení i sebe. Boxerky odhodí někam daleko do rohu, až mi to přijde k smíchu. Vůbec se to k téhle situaci nehodí. Zahýbá na mě hustým obočím. Nevím, jestli to má být rajcovní, ale rozesměju se nahlas, jelikož ten lišácký úsměv, co mu vytvoří rozkošné ďolíčky na tváři, mě k tomu donutí.

„Pojď sem, ty můj vtipálku," natáhnu k němu ruce.

Nemusím ho přemlouvat dlouho. Matrace zaúpí pod náporem jeho těla a teplo, které mě okamžitě obklopí, mi je víc než příjemné. Odvážím se dotknout jeho penisu. Líbí se mi, jak je jeho kůže jemná a jak se mi vejde tak akorát do ruky. Taky nikam nespěchám. Pomalu mu po něm přejedu dolů, přičemž chvíli počkám, než se zase začnu vracet. Zacuká mi v dlani, jako by žebral o další péči.

Dívám se Cassianovi do očí. Oba máme pootevřené rty a vnímáme jeden druhého. To, co mezi námi probíhá v tiché, cizím uším neslyšné komunikaci, je fascinující.

Konečně mě přestane trápit a dotkne se mě v rozpáleném klíně. Okamžitě zavzdychám a vyjdu mu vstříc. Potřeba cítit ho v sobě vzroste na maximum. Když do mě pronikne prstem, přeruším náš oční kontakt a zabořím hlavu do polštáře. Moje tělo se roztřese a mám problém okamžitě nevybuchnout.

Hodiny odpírání, těšení a narůstajícího vzrušení se ve mně nashromáždí a ozvou se bolestnou potřebou po uvolnění. Zesílím svůj stisk na jeho penisu, na což zareaguje téměř okamžitě syknutím.

„Prosím, prosím, Cassiane, netrap mě už," žádám ho s dávkou naléhavosti v hlase.

„Ani nevíš, jak je to pro mě těžký, vydržet to. Jsi tak nádherná."

„Přísahám, že jestli se nepřestaneš ovládat, tak já vyletím z kůže," vyhrožuji mu.

Prstem mi maluje po lícní kosti, krku a pak ho nahradí něžnými polibky. Pomalu putuje níž, až dojde k mému klínu. První olíznutí klitorisu mi nakreslí před očima gejzír barevných konfet, které po dopadu na zem způsobí nepořádek, chaos a zároveň vypustí do prostoru neuvěřitelnou dávku štěstí.

Popadnu ho za vlasy a stisknu. Boky mu vyjdu naproti, křičím a nestydím se za to. Když už se mi zdá nemožné vydržet, prostě začnu škemrat.

„Prosím, já… tě… potřebuju."

Konečně se nechá přemluvit a vyhoupne se nade mě. Čekám, že si mě vezme jako zvíře, ale on místo toho vstoupí dovnitř pomalu, něžně a opatrně. Jako bych byla vzácná křehká mušle, roky ukrytá na dně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Démon*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.